

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ಪರಿಪೂರ್ಣ ಜೀವನದ ಪರಮಾಪ್ತ ಪತ್ರಿಕೆ

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮ, ವಿವೇಕಪ್ರಭ ಕಾರ್ಯಾಲಯ, ಯಾದವಗಿರಿ, ಮೈಸೂರು 570 020

ಚಂದಾ ಅರ್ಜಿ

ಮಾನ್ಯರೇ, (ನಿಮಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದನ್ನು ✓ ಮಾಡಿ)

- ☐ ನನ್ನನ್ನು / ಈ ಕೆಳಕಂಡ ಹೆಸರಿನವರನ್ನು 'ವಿವೇಕಪ್ರಭ' ಪತ್ರಿಕೆಯ ಚಂದಾದಾರರನ್ನಾಗಿ/ ಪೋಷಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ವಿನಂತಿ
☐ ನನ್ನ/ ಕೆಳಕಂಡ ಹೆಸರಿನವರ ಚಂದಾವನ್ನು ನವೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿ ವಿನಂತಿ. ಈಗಿನ ಚಂದಾಸಂಖ್ಯೆ.....

ನನ್ನ ವಿಳಾಸ

ಪತ್ರಿಕೆ ಪಡೆಯುವವರ ವಿಳಾಸ

ನನ್ನ ಹೆಸರು.....

ಹೆಸರು.....

ವಿಳಾಸ.....

ವಿಳಾಸ.....

.....ಪಿನ್.....

.....ಪಿನ್.....

ಚಂದಾ ವಿವರ: (ನಿಮಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದನ್ನು ✓ ಮಾಡಿ)

1 ವರ್ಷದ ಚಂದಾ ₹ 140	3 ವರ್ಷದ ಚಂದಾ ₹ 375	ಆಜೀವ ಚಂದಾ ₹ 3000	ಪೋಷಕರ ಸಹಾಯಧನ ₹ 5000
--------------------------	--------------------------	------------------------	---------------------------

ಹಣವನ್ನು ಮನಿ ಆರ್ಡರ್ / ಡ್ರಾಫ್ಟ್ (ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮ, ವಿವೇಕಪ್ರಭ A/c ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ) ಮೂಲಕ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ವಿವರ.....

1. ಹೊರ ಊರಿನ ಚೆಕ್‌ಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

2. ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವ ಚಂದಾ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಇತರ ವಿವರಗಳಿಗಾಗಿ ನಮಗೆ ಬರೆಯಿರಿ.

ಸಹಿ

ವಿವೇಕಪ್ರಭ ವಿಶೇಷ ಸಂಚಿಕೆ - ಜನವರಿ ೨೦೧೬

‘ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಸಹಾಯಕ ಗ್ರಂಥಗಳು’

2016ರ ಜನವರಿ ಸಂಚಿಕೆಯು ‘ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಸಹಾಯಕ ಗ್ರಂಥಗಳು’ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತ ವಿಶೇಷ ಸಂಚಿಕೆಯಾಗಿ ಹೊರಬರಲಿದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳು ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯವಾದ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ; ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸಾಧನೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸ್ಫೂರ್ತಿ, ಪ್ರೇರಣೆ ಹಾಗೂ ಬೌದ್ಧಿಕ ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ. ಸಾಧನೆಯೇ ಪ್ರಧಾನ ವಿಷಯವಾಗಿರುವ ಕೆಲವು ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಂಪರೆಯ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಕೃತಿಗಳ ಪರಿಚಯ, ಅವುಗಳ ವಸ್ತುವಿನ್ಯಾಸ, ಸಾರ ಹಾಗೂ ಉಪಲಬ್ಧಿ - ಈ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಚಿಂತಕರು ಹಾಗೂ ಲೇಖಕರು ಬರೆದ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಸಂಚಿಕೆ ಇದಾಗಿದೆ. ಇದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕರಿಗೆ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯವಾದ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಕೈಪಿಡಿಯಾಗಿದೆ.

ಈ ಅಪೂರ್ವ ಸಂಚಿಕೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಚಂದಾದಾರರಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಲಾಗುವುದು. 10ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳ ಬಯಸುವವರಿಗೆ ಶೇ. 15 ರಿಯಾಯಿತಿ ನೀಡಲಾಗುವುದು. ಬೆಲೆ : ರೂ. 50/- ಪುಟಗಳು : ಸುಮಾರು 112

ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಕಾದಿರಿಸಲು ಇಂದೇ ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ :

‘ವಿವೇಕಪ್ರಭ ವಿಭಾಗ’, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮ, ಯಾದವಗಿರಿ, ಮೈಸೂರು 570 020

Email: kannada.vivekaprabha@gmail.com ಫೋನ್ : 9481533505

ಎಲ್ಲವೂ ಮನಸ್ಸನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಶುದ್ಧ, ಅಶುದ್ಧ ಎಲ್ಲವೂ. ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮೊದಲು ಮಲಿನಗೊಳಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಇತರರ ದೋಷಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಇತರರ ದೋಷವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವನಿಗೆನಾಗುತ್ತದೆ? ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಹಾನಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ದೋಷವನ್ನು ನೋಡಬಾರದು. ಇತರರ ದೋಷ ನೋಡದಿರುವುದು ಕ್ಷಮಾರೂಪದ ತಪಸ್ಸು.

-ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿ

ಭಾವನಿರ್ಭರ ಭಕ್ತಿ

ನಿಜವಾದ ಆನಂದ

ಎಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿಜವಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಹೊಂದುವೆವು? ಎಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲವೋ, ಎಲ್ಲಿ ಯಾವ ಚಿಂತೆಯೂ ಇಲ್ಲವೋ, ಅದೇ ರೀತಿ ಎಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯೂ ಇಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎರಡೇ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ: ಒಂದು, ಮಗು ತಾಯಿಯ ಬಳಿ ಇದ್ದಾಗ. ಎರಡು, ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ. ಆದರೆ ಈ ಎರಡು ಸ್ಥಿತಿಗಳೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ. ಕಳೆದು ಹೋದ ಶೈಶವ, ಬಾಲ್ಯ ಮತ್ತೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ಬಳಿಕ ನಿದ್ರೆಯ ಆನಂದ ವಿಲ್ಲ; ಮತ್ತೆ ನಿದ್ರಿಸುವವರೆಗೆ ಪ್ರಪಂಚದ ಜಂಜಾಟ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮರೆಯುತ್ತೇವೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಎಂಥ ಆನಂದವೇ ಇರಲಿ, ಅದರ ಅರಿವು ನಮಗಿಲ್ಲ. ಆನಂದದ ಅರಿವೇ ನಮಗಿಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಅಂಥ ಆನಂದ ನಿಜವಾದ ಆನಂದವೇ? ಈ ಎರಡು ಅವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಅನುಭವಗಳೂ ನಿಜವಾದ ಆನಂದವನ್ನು ನೀಡಲಾರವು; ಕಾಲಮಿತಿಯುಳ್ಳ, ಅತ್ಯಪ್ತಿ-ಭಯ-ಆತಂಕಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ, ಆನಂದದ ಭ್ರಮೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಸಂವೇದನೆಯನ್ನು ಅವು ನೀಡುವವು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಈ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಆನಂದವಿಲ್ಲವೇ?

ಇದೆ, ಯಾವ ಭಾವನೆ ನಿರ್ಭಯ, ನಿಶ್ಚಿಂತೆ ಹಾಗೂ ಆತ್ಮತೃಪ್ತಿ ಇವನ್ನು ಯಾವುದೇ ನಿಬಂಧನೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ನೀಡಬಲ್ಲದೋ ಅಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈ ಆನಂದ ಲಭ್ಯವಿದೆ. ಇವು ಮೂರೂ ಲಭ್ಯವಿರುವುದು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗತಿ ಹೊಂದಿದಾಗ ಮಾತ್ರ. ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತಿ ಎಂದರೂ ಇದೇ; ಭಾವಭರಿತವಾದ ಭಗವದ್ಭಾವನೆ ಎಂದರೂ ಇದೇ. ನಿರಂತರ ಭಗವಂತನ ನೆನಪು, ಅವನ ಇರುವಿಕೆಯ ಭಾವ, ಅವನ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲೇ ತಾನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವ ಅನಿಸಿಕೆ ಯಾವಾಗ ಸಾಧಕನಲ್ಲಿರುವುದೋ ಅದೇ ಅತ್ಯಾನಂದದ ಘಳಿಗೆಯೆನ್ನಬೇಕು. ಭಕ್ತನು ಇಂಥ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೇ ನನ್ನೂ ಬೇಡುವುದಿಲ್ಲ. 'ನಿನ್ನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ, ನಿನ್ನ ಚಿಂತನೆ, ನಿನ್ನ ನೆನಪು ನಿರಂತರವಾಗಿರಲಿ' ಎಂಬುದೇ ಭಕ್ತನ ಆರ್ತನಾದ. ಏರು

ಪೇರುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ, ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಮನಸ್ಸು ಭಗವಂತನನ್ನೇ ನಿರಂತರ ನೆನೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಭಕ್ತನ ಸಾಧನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕವಾದ ಕ್ರಿಯೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಭಕ್ತಿಯ ಆಚರಣೆಗಳು. ಭಗವಂತನ ರೂಪ, ಗುಣ, ವೈಭವಗಳನ್ನು ಹಲವು ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ಕೀರ್ತಿಸುವುದು, ಹಾಡುವುದು; ನಾಮಸ್ಮರಣೆ, ಗುಣಧ್ಯಾನ, ನವವಿಧಭಕ್ತಿ - ಇವೆಲ್ಲ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಂಥ ಶರಣಾಗತಿಗೆ, ಭಕ್ತಿಭರಿತವಾದ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇವೆ. ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ಸಹಜವಾಗಿ ಅಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಲುಪುವುದೋ, ಆಗ ಭಕ್ತನು ಬೇರೇನನ್ನೂ ಚಿಂತಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ವಿಚಲಿತನಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಪಂಚದ ಘೋರ ಅನುಭವಗಳು ಅವನನ್ನು ಕಂಗಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ, ಅವನು ಭಗವಂತನ ನೆಲೆಯನ್ನು ನಿರಂತರ ಸ್ಪರ್ಶಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ಅತ್ಯುಚ್ಚ ಆನಂದದ ಸ್ಥಿತಿ.

ಕೃಪೆಯ ಬಲ

ಈ ಬಗೆಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗತಿ ಬರುವುದು ಕೇವಲ ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಎಂದು ಮಹಾತ್ಮರೆಲ್ಲರೂ ಒಕ್ಕೊರಲಿನಿಂದ ಸಾರುತ್ತಾರೆ. ಆದ ಕಾರಣವೇ, ಕೃಪೆಗಾಗಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕು. ಭಗವಂತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಯಾವಾಗ ಭಕ್ತನ ಮನಸ್ಸು ಕೃಪೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ತಯಾರಾಗಿದೆ, ಯಾವಾಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಮಾಲಿನ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ತೊಳೆದು ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿದೆ, ಯಾವಾಗ ಭಗವತ್ಕೃಪೆಯನ್ನು ಪಡೆದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಅಂಥ ಅನುಭವದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು ಎಂದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಕ್ತನು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ನಿಬಂಧನೆ, ಕಾಲಮಿತಿಯನ್ನು ಒಡ್ಡಲಾರ; ಕೃಪೆಗಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ಕಾಯುವುದೊಂದೇ ಅವನ ಕಾರ್ಯ. ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸುವುದೊಂದೇ ಅವನು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ. ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಬಹುತೇಕ ತಯಾರಾದಂತೆ; ಭಗವತ್ಕೃಪೆ ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಬಂದುಬಿಡಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಸುಂದರವಾದ ಒಂದು ಉಪಮೆಯ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ: "ಭಗವಂತನ

ಅನುಗ್ರಹವೆಂಬ ತಂಗಾಳಿ ಸರ್ವದಾ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಬೀಸುತ್ತಿರು
ವುದು. ಸಂಸಾರಸಾಗರದಲ್ಲಿ ನೀನು ಬೇಗ ಮುಂದುವರಿಯ
ಬೇಕಾದರೆ ಮನಸ್ಸೆಂಬ ದೋಣಿಯ ಪಟವನ್ನು ಹರಡು.”

ಭಕ್ತಿಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಭಗವತ್ಪ್ರಪೆಗೆ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮು
ಖ್ಯತೆಯಿದೆ. ಎಲ್ಲವೂ ದೇವರ ಕೃಪೆಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.
ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಡೆಯುವುದು. ಇಡೀ
ಪ್ರಪಂಚವೇ ಭಗವಂತನ ಸೃಷ್ಟಿ, ಜೀವಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವನ ಮಕ್ಕಳು.
ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಭಗವಂತ ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಣಕಣ
ದಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾನೆ, ಅವುಗಳ ಅಂತರ್ಮುಖಿಯಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು
ಕ್ರೀಡಿಸುತ್ತಾನೆ, ತನ್ನ ಲೀಲೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಸತ್ಯವ
ನ್ನರಿಯದ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ‘ನಾನೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ’,
‘ಇದು ನನಗೆ ಸೇರಿದ್ದು’ ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರಜನ್ಯವಾದ ‘ನಾನು’,
‘ನನ್ನದು’ ಭಾವನೆ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ತರಕಾರಿ
ಬೇಯಿಸುವ ದೃಷ್ಟಾಂತದ ಮೂಲಕ ಇದನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ:

“ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಭಗವಂತ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ‘ಅಹಂ’ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಟ್ಟಿ
ರುತ್ತಾನೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆ. ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವತ್
ಅಂತ ಹೇಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದೆ; ಅದಕ್ಕಾಗಿ
ತಪ್ಪಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿ, ಆಲೂಗಡ್ಡೆ, ಬದನೆಕಾಯಿ ಎಲ್ಲಾ ನೆಗೆದಾಡುತ್ತಿರು
ತ್ತವೆ, ‘ನಾವು ಇಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ! ನಾವು ನೆಗೆದಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ!’ ಎಂಬುದಾಗಿ
ಹೇಳುತ್ತಿರುವವೋ ಎಂಬಂತೆ. ಈ ಶರೀರವೇ ತಪ್ಪಲೆ, ಮನಸ್ಸು, ಬುದ್ಧಿ
ಗಳೇ ನೀರು, ಇಂದ್ರಿಯ ವಿಷಯ ವಸ್ತುಗಳೇ ಅಕ್ಕಿ, ಬೇಳೆ, ಆಲೂಗಡ್ಡೆ,
ಬದನೆಕಾಯಿ. ‘ಅಹಂ’ ಎಂಬುದೇ ‘ನಾವು ನೆಗೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ’ ಎಂಬ
ಅಭಿಮಾನ. ಸಚ್ಚಿದಾನಂದನೇ ಬೆಂಕಿ.” (ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದ,
ಭಾಗ೧, ಪು. ೨೧೦)

ಅವನ ದುಃಖಗಳೆಲ್ಲ ಇದೇ ಕಾರಣ. ಎಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಭಗ
ವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೇ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವನೋ, ಕೃಪೆಗಾಗಿ
ಭಗವಂತನನ್ನೇ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವನೋ, ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅವನ ದುಃಖ
ಗಳು ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವವು; ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಸತ್ಯ, ಜ್ಞಾನ, ಆನಂದ
ಗಳನ್ನು ಹೊಂದಲು ಅಣಿಯಾಗುವುದು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು
ತೋರಿಸಿಕೊಡುವ ಭಕ್ತಿಯ ಸರಳವಾದ ಮಾರ್ಗ ಇಂಥದು.

ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನನ್ನು ಹಾಗೂ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಮೀರಿದ
ಶಕ್ತಿಯೊಂದರ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡು, ಆ ಶಕ್ತಿಗೆ ಸಕಲವೂ
ಅಧೀನ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತು, ತನ್ನ ಹಾಗೂ ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಸಂಬಂಧ
ವನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿದುದೇ ಎಲ್ಲ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ
ಹಾಗೂ ತಾತ್ವಿಕ ಪರಂಪರೆಗಳ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು.
ಒಂದೊಂದು ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲೂ ಈ ಶಕ್ತಿಯ ಆವಿರ್ಭಾವವನ್ನು
ಒಂದೊಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಂಡರು; ಹಾಗಾಗಿ ವಿವಿಧ
ಧರ್ಮ, ತತ್ತ್ವ, ಪರಂಪರೆಗಳು ಉಂಟಾದವು. ಅವೆಲ್ಲದರ ಸಾರ
ವಿದು: ನಮ್ಮನ್ನು ಮೀರಿದ ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಬಲದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ
ಜೀವನ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗುವುದು.

ಭಗವಂತನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ

ಸಾಧಕನ ಮನಸ್ಸು ಪಕ್ಕವಾದಾಗ ಅವನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಭಗ
ವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೇ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ; ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಸದಾ
ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾನೆ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಮಾತುಕತೆಯಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇದನ್ನೇ
‘ಭಾವಪೂರ್ಣ’ವಾದ ಭಕ್ತಿ, ‘ರಾಗಾಭಕ್ತಿ’ ಎಂದು ವರ್ಣಿಸ
ಲಾಗಿದೆ. ನಿರಂತರ ಭಗವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು
ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಉನ್ನತ ದರ್ಜೆಯ ಒಂದು ಸಾಧನೆ.
ಅಲ್ಲಿ ಅದೊಂದು ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ ; ಸಹಜ
ವಾದ, ಅಪ್ರಯತ್ನದ, ನಿರಂತರ ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಭಾವನೆ
ಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ರಭಸದಿಂದ ಕೂಡಿದ
ನೆರೆಯ ಪ್ರವಾಹದಂತೆ ಸಾಧಕನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಕಬಳಿಸುವ
ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ; ಅಂಥ ವೇಳೆ ಭಾವಾತಿರೇಕದಿಂದ
ತನ್ನ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳದಂತೆ, ವಿವೇಕ-ವಿಚಾರ
ಗಳ ಬೆಂಬಲವೂ ಅವನಿಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾ
ನಂದರು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಕೃತಿಗಳ ಬಲದಿಂದ
ಭಕ್ತನು ಎಲ್ಲ ಅಪಾಯಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಸೇರು
ತ್ತಾನೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗತಿ ಹೊಂದಿರುವುದೇ
ಅತ್ಯಂತ ಸುರಕ್ಷಿತವಾದ ಉಪಾಯ ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು
ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆ ಸಹಜವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದೋ, ಅಲ್ಲಿ
ಯಾವ ಅಪಾಯವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಈ ಹೇಳಿಕೆಗಳ
ಅಂತರಾರ್ಥ.

ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜಂಜಾಟ

ದಿನದ ಬಹುಪಾಲನ್ನು ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲೇ ನಾವು
ಕಳೆಯುತ್ತೇವೆ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಭಗವಂತನಿಂದ ದೂರ ಮಾಡುವ
ಸುದ್ದಿಮಾಧ್ಯಮಗಳಿಂದಲೂ ಹತ್ತುಹಲವು ಬಾಧ್ಯತೆಗಳಿಂದಲೂ
ನಾವು ಬಂಧಿತರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಧ್ಯಾನ, ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೀಸಲಿ
ಡುವ ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲೂ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲೆಡೆ
ಸುತ್ತಾಡಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಧಕ ನಿರಂತರ
ಭಗವಂತನ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? -
ಇದು ಆಧುನಿಕ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಸಹಜವಾದ ಸಮಸ್ಯೆ. ಆದರೆ
ಇದು ಕೇವಲ ಇಂದಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲ. ಪ್ರಪಂಚ ಹಿಂದೆಯೂ
ಇತ್ತು; ಇಂದೂ ಇದೆ. ಸಾಧಕ ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ಇಂದೂ ಮಾಡ
ಬಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಭಗವಂತನಿಗಾಗಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ತುಡಿ
ಯುವುದೋ, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಮಾರ್ಗ ಗೋಚರವಾಗು
ವುದು. ಸುದ್ದಿಮಾಧ್ಯಮಗಳೋ, ಆಧುನಿಕ ಜೀವನದ ಸಂಕೀರ್ಣ
ಸಮಸ್ಯೆಗಳೋ ಅಥವಾ ಲೌಕಿಕ-ಕೌಟುಂಬಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳೋ
ಅಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡಲಾರವು. ಅದೇ ಪ್ರಪಂಚ, ಅದೇ ಕುಟುಂಬ, ಅದೇ
ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಈಗಲೂ ಇದ್ದೇ ಇರುವವು; ಆದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬದಲಾ
ಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಭಗವಂತನ ಲೀಲೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿ
ಸುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಭಗವಂತ

ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಾಯಕವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಮರಣಭಯ - ಅಮೃತತ್ವ

ಹುಟ್ಟಿದ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮರಣಭಯವೆಂಬುದು ಮೂಲ ಭೂತ ಪ್ರವೃತ್ತಿ (instinct) ಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಪಾತಂಜಲ ಯೋಗಸೂತ್ರವು 'ಅಭಿನಿವೇಶ'ವೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ಭಯಗಳ ಮೂಲ ಇದೇ ಆಗಿದೆ; ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಸಾವಿನ ತನಕವೂ ಈ ಭಯ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸನ್ನಿವೇಶದ ಬಲದಿಂದ ಇದು ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬರುವುದು, ಆದರೆ ಮಾನವನ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ಭಯ ಅಡಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ಥಾಯೀ ರೂಪದ ಭಯದೊಂದಿಗೆ ಮರಣವನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವ, ಎಲ್ಲ ಮಿತಿಗಳನ್ನೂ ಮೆಟ್ಟಿ ನಿಂತು ಅಮರನಾಗುವ ಬಯಕೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವುದೂ ಸತ್ಯ. ಎಲ್ಲ ಭಯಗಳ ಮೂಲವಾದ ಸಾವನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವುದು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಸಾರಿದ್ದು ಭಾರತದ ಋಷಿಗಳು: 'ಕಶ್ಚಿದ್ಧೀರಃ ಪ್ರತ್ಯಗಾತ್ಮಾನಮೈಕ್ಷತ್ ಆವೃತ ಚಕ್ಷುಃ ಅಮೃತತ್ವಮಿಚ್ಛನ್' (ಕಶೋಪನಿಷತ್, ೨.೧.೧). ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಅವರು ಭಗವಂತನ ಹುಟ್ಟು-ಸಾವುಗಳಾಚೆಯ, ಅಮೃತಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡದ್ದು, ಹಾಗೂ ತಾನು ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿರುವುದರಿಂದ ತಾನೂ ಅಮೃತಾತ್ಮನೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು. ಸಾಧನೆಯ ಮೂಲಕ ಯಾರೇ ಆದರೂ ಅಂಥ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬಹುದು, ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಬಹುದು; ಇದೇ ನಿಜವಾದ ಮುಕ್ತಿ. ಹೀಗೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಹೊಂದಿದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಮರಣಭಯ ಇಲ್ಲದಾಗುವುದು ಎಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೇ ಸಾರುತ್ತ ಬಂದರು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಾವನ್ನು ಮೀರುವ ಬಗೆ ಕೇವಲ ತತ್ತ್ವವಾಗದೆ, ಹಲವು ಮಂದಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವೀರರ ಗುರಿಯೂ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿತು; ಮಾನವನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಬಲ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಸಾಧಕನು ಮುಂದುವರಿದಂತೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಮತ್ತಷ್ಟು ಮತ್ತಷ್ಟು ದೃಢವಾಗುತ್ತ ಹೋಗುವುದು; ಅವನಿಗೆ ಭಗವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದಂತೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಬಲಗೊಳ್ಳುವುದು. ಅವನು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿಯೇ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವನು, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಗೂ ಭಗವಂತನಲ್ಲೇ ಉತ್ತರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವನು. ಅವನ ಆಂತರಿಕ ಜೀವನ ಬಲಗೊಂಡಂತೆ ಅವನು ಅಂತರ್ಮುಖನಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ; ಲೌಕಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಕುಂದುತ್ತ ಹೋಗುವುದು. ತನಗೆ ಭಕ್ತಿ, ಮುಕ್ತಿ, ಅಮರತ್ವ, ಆನಂದ - ಎಲ್ಲವೂ ಭಗವಂತನಿಂದಲೇ ಲಭಿಸುವುದು ಎಂಬ ಸತ್ಯ ಗೋಚರವಾಗುವುದು. ಈ ಬಗೆಯ ಮನಃಸ್ಥಿತಿ ಹೊಂದುವವನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿಯೂ ದೈಹಿಕವಾಗಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಆರೋಗ್ಯವಂತನಾಗುವುದೂ ಸಹಜ; ಅವನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಆನಂದವೇ ಹರಿದಾಡಲಾರಂಭಿಸುವುದು. ಪ್ರಪಂಚ,

ಸಂಸಾರ ಇನ್ನುಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಬಂಧನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸದು; ಅದು ಆನಂದದ ಧಾಮವೆನಿಸುವುದು. ತನ್ನ ಮಡದಿ, ಮಕ್ಕಳು, ಸ್ನೇಹಿತರು, ಬಂಧುಗಳು ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಪೀಡೆಯೆಂಬಂತೆ ಕಾಣಿಸಲಾರರು; ಭಗವಂತನ ಅವಿಭಾವವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವರು. ಎಲ್ಲಡೆ ಅವನು ಭಕ್ತಿಯ, ಆನಂದದ ಸವಿಯನ್ನು ಹಂಚುವನು. ಇದು ಸಾಧಕನ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹೊಂದಿದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಫಲ.

ಪತಿತಪಾವನನ ಮಹಿಮೆ

ಭಕ್ತನ ಭರವಸೆಗೆ ಶಕ್ತಿ ದೊರಕುವುದು ಭಗವಂತನ 'ಪತಿತ ಪಾವನ' ಗುಣದಿಂದ. ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ, ಹಲವು ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಅವಿಭಾವಿಸಿ ಮಾನವರಿಗೆ ದಿವ್ಯತೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಭಗವಂತನ ಅವತರಣವೇ ಈ ವಿಶಿಷ್ಟಗುಣವನ್ನು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿ ಬೆಳಗಿದ್ದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಎಲ್ಲರ ಬದುಕಿನಲ್ಲೂ ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟದಾಯಕವಾದ, ಸಂದಿಗ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ದಾರಿ ಕಾಣಿಸದಿದ್ದಾಗ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಮೊರೆ ಹೊಗುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಸಹಜ. ಇಂತಹ ದುಃಖಿತರ, ಆರ್ತರ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರೆಸಲು ಭಗವಂತನೇ ಮುಂದಾಗಿ ಬಂದ ಘಟನೆಗಳು ಹಲವಾರು; ಈ ಮಹಿಮೆಯ ಕಥೆಗಳು ಭಕ್ತನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ತುಂಬುತ್ತವೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಕಷ್ಟಕೋಟಲೆಗಳಿಂದ ನೊಂದು ಬೆಂದು ಬಳಲಿ ಬೆಂಡಾದ ಮಾನವನು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗತನಾಗುವುದು, ಭಗವಂತನ ನಿತ್ಯ ಸತ್ಯಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನನಾಗಿರುವುದು, ಅವನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಲು ಕಾರಣವಾಗುವುದು. ಭಗವಂತನೇ ಅವನಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ತ್ಯಾಗ, ವೈರಾಗ್ಯ, ಭಕ್ತಿ, ವಿವೇಕಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ, ಅವನನ್ನು ತನ್ನಡೆಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದರಿಂದ ಭಕ್ತನು ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಕಷ್ಟಕೋಟಲೆಗಳಿಂದ ದುಃಖಿಸದೆ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ಭಗವಂತನ ಪರೀಕ್ಷೆಯೆಂದೇ ಭಾವಿಸುವನು. ಸಂಸಾರದ ಅನಿತ್ಯತೆ, ಅದನ್ನು ಮೀರಿರುವ ಭಗವಂತನ ಅಸೀಮ ಭಾವಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ, ನಿರಂತರ ದಿವ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರವಹಿಸುವ ಭಗವಂತನ ಮಹಿಮೆ ಭಕ್ತನ ಮನದ ಆಳದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನೆಲೆನಿಲ್ಲುವುದು. ಹೀಗೆ ಅವನು ಭಗವಂತನನ್ನು ವಿವಿಧ ಬಗೆಗಳಿಂದ ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಾ, ಅವನ ದಿವ್ಯ ಲೀಲೆಯನ್ನೇ ಮನನಮಾಡುತ್ತಾ ಭಕ್ತಿರಸದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗೇಳುವನು. ಸಂಪೂರ್ಣ ಭಾವುಕತೆಯ, ಉನ್ಮಾದದ, ಕಾಲ್ಪನಿಕತೆಯ ಅತಿರೇಕವೆಂದು ಅನ್ನಿಸಬಹುದಾದರೂ, ಭಕ್ತನ ಭಾವಾಂತರಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಖಚಿತವಾದ ತಾತ್ವಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ನೈತಿಕ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಲಭಿಸುವ ಮಾನಸಿಕ-ದೈಹಿಕ ಆರೋಗ್ಯವು ಅವನ ಬದುಕಿಗೆ ಒಂದು ನೂತನ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು.

ಐತಿಹಾಸಿಕ, ಪೌರಾಣಿಕ ದೇವತೆಗಳಾದ ರಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ಶಿವ, ಶ್ರೀದುರ್ಗಾಯರಂತೆಯೇ ಬುದ್ಧ, ಶಂಕರ, ಚೈತನ್ಯ, ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರಂಥ ಸಂತ-ಮಹಾತ್ಮರುಗಳಲ್ಲೂ 'ಪತಿತಪಾವನ' ಗುಣವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಯಾರು ಭಗವಂತನ ದಿವ್ಯತೆಯನ್ನು ಅನು